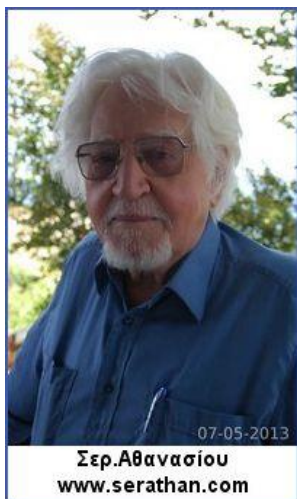

Βόλος 9 Αυγούστου 2016
Του Σεραφείμ Αθανασίου

«Στη Ρόδο, έζησα τα καλύτερα χρόνια της ζωής μου»

Αγαπητή Ροδιακή, καλά σε ξέρω ότι αγαπάς- όπως όλοι μας- την όμορφη Ρόδο ,αλλά μένω με την εντύπωση ότι το «παρακάνεις». Έχεις ένα πείσμα και κάθε τόσο μας θυμίζεις τις παλιές ομορφιές αυτής της πλανεύτρας γης με τον-τότε- καλό της κόσμο αλλά και τους Πύργους που κάποτε υπήρχαν σε αυτόν τον όμορφο τόπο και ιδιαίτερα γι' αυτούς που βρισκόντουσαν σε σταυροδρόμια, όπως για παράδειγμα εκείνο των οδών Αμερικής με 25 Μαρτίου ή και του άλλου της πλατείας Κύπρου, εκεί που σήμερα βρίσκεται η Εθνική Τράπεζα.

07-05-2013

Σερ.Αθανασίου
www.serathan.com

Η Τράπεζα που χρησιμεύει για τους έχοντες αλλά και για κείνους που δεν έχουν μία, κινδυνεύουν όμως να βρεθούν στο δρόμο, σε περίπτωση που στερούνται χρημάτων και δεν έχουν να πληρώσουν τη δόση τους. Και δεν εννοώ τη «δόση» ναρκωτικών ουσιών(είναι αλουνού παπά Ευαγγέλιο αυτή η μάστιγα) αλλά τη δόση για κάποιο μικρο-στεγαστικό δάνειο ή ακόμη και δάνειο ιατρικών ή Νοσοκομειακών φροντίδων.

Όμως, καλά κάνεις και μας τα θυμίζεις, όπως έκανες και προχθές που είχες την καλοσύνη

Η ΡΟΔΙΑΚΗ

Γράφει η Μαίρη Παπανδρέου

να δημοσιεύσεις ένα άρθρο της συμπολίτισσας σου κ. Μαίρης Παπανδρέου η οποία με συναρπαστική μπορώ να πω γραφή αναφερόταν σε πολλά εκείνης της παλιάς εποχής, και ιδιαίτερα αναφέρθηκε στους δυο Πύργους (σταυροδρόμι Αμερικής-25Μαρτίου και πλατείας Κύπρου) ακόμη και για κείνο το αριστούργημα, το σπίτι με τα κοχύλια που βρισκόταν δίπλα στο Θέρμε.

Θέλω να γίνω πιστευτός, πως το άρθρο

ΡΟΔΟΣ:Ο Πύργος της Αμερικής-25 Μαρτίου

ή μάλλον η καλή γραφή της κ.Παπανδρέου που αναφερόταν σε παλιούς της Ρόδου Πύργους, στο πανέμορφο επίσης σπίτι κοντά στο Θέρμε, την αναφορά της στο εξοχικό τότε Ροδίτι, στο Χρυσοχοείο του Λουιζίδη που άφηνε ανοιχτή την πόρτα του με τα χρυσαφικά να λάμπουν και να προκαλούν στις βιτρίνες τους, ενώ εκείνος έλειπε και στην ανοιχτή πόρτα του μαγαζιού του έβαζε μια απλή καρέκλα που ειδοποιούσε τους ενδιαφερομένους πως «σε ένα λεπτό επιστρέφω, κάπου πάω και γυρίζω αμέσως», όπως αυτό το έκαναν πολλοί εκεί στη Νέα Αγορά.

Καρέκλες έβαζαν στις ανοιχτές τους πόρτες και οι: Τσαμπίκος Ορφανίδης στο παντοπωλείο του, ο Βρούχος στο κατάστημά του,οι Μακρής και Ιωαννίδης στο βιβλιοπωλείο τους, ο Λουιζίδης στο Καφεκοπτείο του, οι Φανουράκης και Ευτυχιάδης στα

Φαρμακεία τους και τόσοι άλλοι ελεύθεροι επαγγελματίες, χωρίς να φοβούνται κλοπές, χωρίς να φοβούνται ληστείες, χωρίς να φοβούνται να κουβαλούν πάνω της τις εισπράξεις της ημέρας ή ακόμη της εβδομάδας ή και μηνών.

ΡΟΔΟΣ: Ο Πύργος της Πλατείας Κύπρου

Υπαξιωματικών όταν και εγώ εκεί εκπαιδευόμουν το 1950, μας έλεγε. Θα εισηγηθώ στον κ. Αρχηγό να εκδώσει διαταγή στα υφιστάμενα κλιμάκιά του να μη σας τιμωρούν όταν καθημερινά και για πολλές ώρες ίσως σας πιάσουν να κάθεστε στα καφενεία των χωριών, κωμοπόλεων ή και πόλεων

ΡΟΔΟΣ: Δέκα οκτώ(18) νεανικά χρόνια (1947-1965)

πέρασα σε αυτό εδώ το Αστυνομικό Μέγαρο.

Και τα θυμάμαι με συγκίνηση, γιατί ήταν τα καλύτερα!!

Αφάντου και στο Γεννάδι της Ρόδου αλλά και στο Καστελλόριζο. Ε' μπορεί να μη καθόμουν στα καφενεία αλλά είχα βαρεθεί να κιάάάθομαι και τούτο γιατί δεν υπήρχαν κλοπές δεν υπήρχαν τότε εγκληματικότητα οιασδήποτε μορφής.

Τα θυμάμαι όλα αυτά Αγαπητή Ροδιακή για τα τότε χρόνια και συγκινούμε όπως συγκινήθηκα και χθες διαβάζοντας στην ηλεκτρονική δική σου στήλη τα όσα εκεί γράφει εμπειριστατωμένα η κ. Μαίρη Παπανδρέου.

Ως προς τους δυο Πύργους που γίνεται λόγος πρέπει να σου πω ότι εγώ-τότε- ως τροχονόμος Χωροφύλακας 1947-1949 (γιατί ύστερα μετακόμισα και σε άλλες υπηρεσίες).

Ως τροχονόμος λοιπόν χαιρόμουν όταν οι ενωμοτάρχες Κωλέττης Γιώργος και Βλασταράκος Παναγιώτης με έβαζαν υπηρεσία στην πλατεία Κύπρου και για τρεις και πλέον ώρες βρισκόμουν πάνω στην τροχονομική μου βαρέλα ξεχνούσα την κόπωση καμαρώνοντας, ναι καμαρώνοντας εκείνον τον Πύργο, εκείνο το αριστούργημα, όπως τον καμάρωναν όλοι οι συνάδελφοί μου και χωρίς υπερβολή όλοι οι Ροδίτες μιας κάποιας αισθητικής απόχρωσης.

Άνθρωποι της βιοπάλης της τότε εποχής που δεν είχαν ίσως και ψωμί στο σπίτι τους, ποτέ δεν έκαναν τη σκέψη να αφαιρέσουν κάτι από τα ορθάνοιχτα σπίτια των γειτόνων τους, του πέρα μαχαλά και οποιασδήποτε ευκαιρίας και αν τους παρουσιαζόταν. Και εμείς σαν Αστυνομικά όργανα χαιρόμαστε που δεν είχαμε κλοπές, δεν είχαμε διαρρήξεις ,δεν είχαμε ληστείες.

Ένας καθηγητής μας στη Σχολή

Αστυνόμοι ή υφιστάμενοι αυτών των Αστυνόμων, επειδή αν οι Αστυνόμοι με τους άνδρες τους κάθονται σε καφενεία θα πει ότι δεν έχουν δουλειά και αν δεν έχει δουλειά η Αστυνομία, επικρατεί απόλυτη τάξη.

Αυτόν τον καθηγητή τον δικαίωσα: έκανα λίγο ή περισσότερο χρονικό διάστημα Αστυνόμος στο Βαθύ της Καλύμνου, στο

Και αυτοί οι συνάδελφοι, όπως και εγώ, ειλικρινά θα σου πω καλή μου Ροδιακή, λυπηθήκαμε και πολύ κλάψαμε για την κατεδάφιση εκείνου του σπιτιού.

Χθες διαβάζοντάς σε, με έφερες πολλά χρόνια πίσω, αναπόλησα και θυμήθηκα φίλους αλλά και σπιθαμή προς σπιθαμή την όμορφη πόλη σου.

Θυμήθηκα τον Μπαμπούλα που αν ήμουνα η αρχή του τόπου θα κρατούσα με τα δόντια εκείνη την ψαροταβέρνα μέσα στη θάλασσα και όσο αυθαίρετη και αν ήταν θα την νομιμοποιούσα για να συνεχίζουν και οι νεότεροι κάτω και δίπλα από το τραπέζι τους την ώρα που θα έτρωγαν το όποιο λαχταριστό ψαράκι τους να βλέπουν και το άλλο το ζωντανό να παίζει κάτω και μέσα στο κατακάθαρο νερό της θάλασσας.

Και θα το έβλεπαν οι νεότεροι επειδή εκείνος ο Μπαμπούλας ο καλός και ευγενής

Οικονομάκης Κώστας, έτσι λεγόταν, στήνοντας το αυθαίρετο κεντράκι του κάποιες πολύ

ΡΟΔΟΣ: Το σπίτι με τα κοχύλια κοντά στο Θέρμε.

παλιές και σκλαβωμένες εποχές τα ξύλινα γερά και σε πάχος μαδέρια που είχε βάλει ως πάτωμα τα είχε λίγο αραιά τοποθετημένα προκειμένου να βλέπει ο πελάτης του και τα ζωντανά ψαράκια που πηγαινοερχόντουσαν παίζοντας ή και φοβισμένα τρέχοντας για να μη-πιανοντάς τα- τα έτρωγαν τα μεγαλύτερα. Δε λέμε πως το μεγάλο ψάρι τρώει το μικρό!!

ΡΟΔΟΣ: Το σπίτι με κοχύλια κοντά στο Θέρμε.

Ε' εκεί στο Μπαμπούλα γινόταν πράξη, το βλέπαμε και αυτό.

Πέρα από το Μπαμπούλα αν λέγω ήμουνα κάποια αρχή, θα κρατούσα και εκείνους τους Πύργους εν ανάγκη με έρανο όλων των κατοίκων θα τους αγόραζα και θα τους έκανα ιδιοκτησία όλων μας εκεί στην όμορφη πόλη μας. Θα τους πρόσεχα και θα τους συντηρούσα σαν τα μάτια μου, όπως θα αγόραζα και θα συντηρούσα το σπίτι με τα κοχύλια αλλά και τόσα και τόσα άλλα που εκεί στην όμορφη πόλη σας δυστυχώς χάθηκαν. Αλλά είναι αλήθεια χάθηκαν η ομορφιά όμως της πόλης παραμένει παρά τα μεγαθήρια που έχουν προκύψει. Είναι φαίνεται ευλογημένη από το Θεό αυτή η περιοχή, αυτή η ευλογημένη Γη να παραμένει αιθέρια, να παραμένει όμορφη, να παραμένει συναρπαστική με μια Χάρμα ομορφιάς και προς κάθε κατεύθυνση.

Κυρία Μαίρη Παπανδρέου, θέλω να σας ευχαριστήσω επειδή χθες διαβάζοντάς σας στην ηλεκτρονική Ροδιακή μου φέρατε στο νου πολλές δικές μου υπηρεσιακές αναπολήσεις στην πλανεύτρα Ρόδο, όπως εγώ συνηθίζω να λέω αυτό το ευλογημένο μέρος και στην οποία και εγώ έζησα τα καλύτερα της ζωής μου χρόνια.

Θερμά, ολόθερμα, σας ευχαριστώ.

Δημοσιεύτηκε στη «Ροδιακή» την 14 Αυγούστου 2016.